

Крім того, у процесі застосування викладачем кейс-технологій студенти отримують ефективні презентаційні вміння та комунікативні навички. У них змінюється мотивація до навчання; формуються інтерактивні уміння, що дозволяють ефективно взаємодіяти і приймати колективні рішення; навчаються самостійно шукаючи необхідні знання для вирішення ситуаційної проблеми.

Отже, кейс-технологія слугує інтерактивною технологією навчання, що вибудовується на основі реальних чи вигаданих ситуацій й спрямована не стільки на освоєння знань, скільки на формування в майбутніх фахівців нових якостей та умінь.

Список використаних джерел

1. Пустовойт Б., Федяй І. Кейс-технологія як один із сучасних методів викладання у закладах вищої освіти для формування компетентності майбутніх фахівців. *Наукові записки кафедри педагогіки*. 2018. №1(43), С. 422–430. URL : <https://periodicals.karazin.ua/pedagogy/article/view/11959>
2. Ребуха Л. З. Характеристика засобів інноваційних технологій для фундаменталізації професійної підготовки майбутніх соціальних працівників. *Вісник Львівського державного університету безпеки життєдіяльності: зб. наук. праць*. Львів, 2018. №17. С. 156–161.
3. Сурмін Ю. П. Кейс-метод: становлення та розвиток в Україні. *Вісник Національної академії державного управління при Президентові України*. 2015. №2. С. 19–28. URL : http://nbuv.gov.ua/UJRN/Vnadu_2015_2_5

Лілія Ребуха

д. пед. наук, доцент, завідувач кафедри освітології і педагогіки
Західноукраїнський національний університет

Чень Жунхао

аспірант першого року навчання
спеціальності "Освітні, педагогічні науки"
Західноукраїнський національний університет

ОСВІТНІ ІННОВАЦІЙНІ ТЕХНОЛОГІЇ: КЛАСИФІКАЦІЯ ТА ЗМІСТОВЕ НАПОВНЕННЯ

Нині в умовах стрімких змін суспільного життя за традиційної освіти студенту непросто оволодіти новітніми науковими надбаннями людства. Викладачам закладів вищої освіти треба вчасно здобути і

осягнути нову інформацію й відтак трансформувати її в зміст відповідної навчальної дисципліни, а також розробити її якісне навчально-методичне забезпечення для подальшого доступного розуміння студентами. Незважаючи на трудомістку й оперативну роботу викладачів, зміст дисциплін швидко стає застарілим, що й спричинює неодмінне відставання професійної підготовки фахівців від потреб сучасного суспільства [2]. Вирішити зазначену комплексну проблему покликані освітньо-педагогічні інновації, які б сприяли навчанню майбутніх фахівців з управління закладами освіти самостійно та швидко адаптуватися до постійно-змінних соціальних умов на засадах творчої універсалізації загально-методологічних знань, умінь, норм і навичок.

Змістом освітніх інновацій нині виступають:

а) науково-теоретичні знання, що визначаються певною новизною;

б) нові результативні освітні технології;

в) розроблений та технологічно описаний проект дієвого інноваційно-педагогічного досвіду, який готовий до впровадження.

Відповідно до Закону України «Про вищу освіту» до основних завдань вищої освіти належить «забезпечення органічного поєднання в освітньому процесі освітньої, наукової та інноваційної діяльності» [6]. Водночас «інновація» використовується в освітній діяльності у декількох помітно-важливих значеннях як:

– переміна освітнього клімату в закладі, що зумовлена модернізованими цілями та цінностями самого навчання;

– впровадження і розповсюдження готових і повністю розроблених інноваційних педагогічних систем;

– опрацювання вже задіяних в освітній практиці нових технологій навчання тих закладів, які впроваджують інновації, але з різних причин вимушені повсякчас долати суперечності, що виникають;

– втягування інноваційними установами нових соціокультурних, інформаційних та ін. структур та механізмів;

– педагогічна діяльність викладача, що означається як постійна в часі творча та позитивно впливаюча на всі складові освітнього процесу діяльнісна практика [7, с. 112–116].

Одночасно теоретичні напрацювання сьгоднішніх вчених-освітян дозволяють здійснити класифікацію освітніх технологій за змістовим критерієм та критерієм способу передачі інформаційних повідомлень й виокремити такі її види: особистісно-орієнтовану, інтерактивну, інформаційно-комунікативну, технологію навчальних проектів, інтегровано-розвивальну та модульно-рейтингову [3, с. 36].

Іншою, зокрема, є класифікація освітніх технологій за А. Савельєвим. Науковець згрупував їх відповідно до спрямованості дії студентів та викладачів; мети навчання; предметно-змістового середовища (соціогуманітарні, природничі дисципліни тощо); використовуваних технічних засобів (аудіо- та відеовізуальні, комп'ютерні тощо); організації навчального процесу (індивідуальні, колективні) та методичних завдань [4, с. 18].

З огляду на актуалізацію ідей гуманістичної педагогіки, пріоритетною стає особистісно-зорієнтована технологія навчання, яка передбачає реалізацію методологічних підходів до навчання, максимальне врахування потреб та інтересів студентів [3, с. 36].

Для сучасного суспільства оволодіння «високими педагогічними технологіями» [1, с. 71–74] стає загально-пріоритетною потребою кожного випускника, яка визначає напрями опанування ними професійних знань, умінь і навичок, котрі в подальшому враховуються при оцінках його професійних якостей. Набуває актуальності застосування в освіті сучасних прагматичних педагогічних технологій, котрі краще адаптовують майбутнього фахівця до складних обставин у перманентно нестабільному соціальному середовищі. Отримані студентами у ЗВО знання набувають конкретного прагматичного та продуктивного змісту і постають джерелом прибутку, самовираження, самовдосконалення, особистісного зростання тощо.

Нині в науково-педагогічній практиці постають три відмінні між собою технологічні схеми організації освітнього процесу:

1. Продуктивна технологія, або предметно-зорієтована. Головною метою даної технології є засвоєння навчального матеріалу, яке починається з предмета вивчення і розгортається за чіткою схемою: матеріал – студент – результат. Основним критерієм

навчання є досягнення запланованої мети на встановленому рівні у конкретні терміни. У технології ігнорується особистість студента, оскільки контроль якості засвоєних знань зводиться до контролю засвоєного матеріалу з навчальної дисципліни. Водночас предметно-орієнтована технологія гарантує високий рівень освіченості [5, с. 67].

2. Технологія особистісно-зорієнтованого навчання, яку науковці іменують «поблажливою», направлена на задоволення індивідуальних потреб особистості. Навчання спрямоване на створення умов для самореалізації й прогресивні особистісні зміни. Її показником є розвиненість, незалежність думок, свобода у власному «Я», самопізнання, самовизначення, самостійність тощо. Ця технологія доцільна у використанні на ранніх етапах соціалізації особистості [5, с. 70].

3. Партнерська технологія (технологія співпраці) оптимально поєднує предметно-орієнтовану і особистісно орієнтовану технології навчання, яка перед викладачем ставить за мету зреалізувати триєдине завдання:

- навчити так, щоб майбутні фахівці засвоїли щонайбільше знань, умінь і навичок у ЗВО;

- розвинути та сформувати в студента власну Я-концепцію, особистісні оцінкові судження та створити належні умови для самореалізації та становлення професіонала;

- виховати в майбутніх фахівців особистісні та суспільно важливі професійні якості.

Зазначена технологія найважча для практичного зреалізування викладачем, оскільки передбачає чітке дотримання спроектованої програми і вимог до знань, умінь і навичок випускників ЗВО.

Отже, освітні технології опираються на різні форми навчальної співпраці, які допомагають у досягненні спільної дидактичної мети та одержанні запланованих результатів. Освітня технологія відображає структурно-логічне й алгоритмізоване поєднання різних методик діяльності й передбачає сукупність взаємозумовлених дій викладача і студентів та характеризується алгоритмічністю, яка враховує і передбачає творчість в аудиторії та діє за схемою: «ідея – процес – результат».

Список використаних джерел

1. Андрущенко В., Олексенко В. Високі педагогічні технології. *Вища освіта України*. 2007. №2. С. 70–76.
2. Бардус І. О. Філософські засади концепції фундаменталізації професійної підготовки майбутніх фахівців у галузі інформаційних технологій. *Проблеми інженерно-педагогічної освіти*. 2016. №52–53. С. 7–17.
3. Кошечко Н. Інноваційні освітні технології навчання та викладання у вищій школі. *Педагогіка*. 2015. №1 (1). С. 35–38.
4. Кошечко Н. В. Методика викладання у вищій школі: навч. посіб. Ніжин: НДУ ім. М. Гоголя, 2013. 115 с.
5. Підласий І. П. Практична педагогіка або три технології: інтерактивний підручник для педагогів ринкової системи освіти. Київ: Видавничий Дім «Слово», 2004. 616 с.
6. Про вищу освіту: Закон України від 01.07.2014 №1556-VII. URL: <http://zakon4.rada.gov.ua/laws/show/1556-18>
7. Ребуха Л. З. Инновационные технологии в профессиональной подготовке будущих социальных работников. *Теория и методика профессионального образования*. 2017. Вып. 4. Ч. 1. С. 112–117.

Лілія Ребуха

д. пед. наук, доцент, завідувач кафедри освітології і педагогіки
Західноукраїнський національний університет

Вікторія Ковальчук

здобувачка 1 курсу магістратури,
спеціальність 011 Освітні, педагогічні науки,
освітньо-професійна програма «Управління закладами освіти»
Західноукраїнський національний університет

ІНТЕГРАЦІЯ ПЕДАГОГІЧНИХ ТЕХНОЛОГІЙ: ПОНЯТІЙНЕ ПОЛЕ

Впровадження в освітній процес підготовки фахівців з управління закладами освіти потребує впровадження інтегративних педагогічних технологій. Такі зміни в освіті зумовлені потребою суспільства та вимогами, що ставляться до майбутнього фахівця. Тому в світовому досвіді університетської освіти відбулися значні трансформації щодо її розуміння. Нині – вища школа це багатофункціональний соціальний інститут, який цілеспрямований на розвиток особистості та її індивідуальних і професійних потреб. Відповідно подолання